

wezels in mijn schuur zouden ophouden. Dit bleek gelukkig niet het geval te zijn.

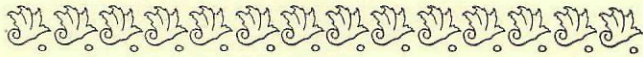
Nu ligt het voor de hand, dat de ratten door den wezel zijn vermoord en verdreven. Toen die er niet meer waren, heeft de wezel, om zijn honger te stillen, een konijn aangerand.

Sedert heb ik geen last van ratten en wezels gehad.

Muizen hebben echter weder haar intrede gedaan.

Rijswijk (Geld.).

B. J. VAN WAGENSVELD.

HEEFT EEN HOMMEL VERSTAND?

Heel wat is er al over de hommels geschreven. Het zijn dan ook bijzonder interessante dieren. Door hun in de insectenwereld vrij aanzienlijke grootte, hun vaak levendige kleuren, hun vroolijk gezoem moeten ze ieder wel opvallen. De groote zorg voor de nakomelingschap, waarvoor aanvankelijk alle arbeid rust op de koningin, die geheel alleen in de een of andere armelijke schuilplaats de ellende van den winter heeft doorgemaakt; de latere samenleving in een gemeenschappelijk nest, o.a. door de waarneming van den hommeltrompetter nog meer belangwekkend geworden; de betrekkingen tot andere dieren, in de bloeiende planten verzekeren hun bij voortdurend de vriendelijke belangstelling van ieder, die zich door de natuur voelt aangetrokken, behalve dan van den tuinman.

Ik mag er dus vrij voor uitkomen, dat ik laatst op een heerlijken Zondagochtend, terwijl ik in een gemakkelijken stoel op onze waranda zat en me verlustigde in de schitterende kleuren van de talrijke bloemen van de Oostindische Kers, die zich aan het hekwerk vastklemt, ook eenige aandacht schonk aan een driftigen hommelmel, dien het ook om die bloemen te doen was.

Eenige weken te voren had ik me reeds vermaakt met de kordaatheid van zoo'n hommelmel, of — mag ik het zoo zeggen? — met de snelheid, waarmede dat dier een besluit nam. Het had al verscheidene bloemen bezocht en zag er nu nog één, die het blijkbaar niet bereiken kon vanaf de tuinzijde. Het vloog op, zweefde binnen het hekwerk een oogenblik boven het plekje, waar het verscheidene centimeters lager de bewuste bloem zag en liet zich pardoos er bovenop vallen, werkelijk vallen.

De hommelmel, die nu mijn opmerkzaamheid trok, was een aardhommelmel en wat een groote, misschien een koningin. Zij vloog naar een bloem, kroop er in; herhaalde hetzelfde werk bij een andere bloem.

Zou zij den honing kunnen bereiken, dacht ik bij mijzelf. En ternauwernood is die gedachte in mij opgekomen en volg ik met wat meer aandacht de bewegingen van de dikkerd, of ik zie ze weer uit de bloem kruipen, zij vliegt op, zet zich op de buitenzijde neer, bijt er snel in met een schuin naar de punt van den spoor gericht beet, steekt onder dat even opgewipte dekseltje de tong door, maar kan den honing zeker nog niet bereiken; even snel misschien een driekwart centimeter verder gekropen, de zelfde bewerking herhaald, en ongetwijfeld met succes. Zij vliegt op, kruipt een nieuwe bloem binnen, kan blijkbaar zoo weder den honing niet machtig worden, kruipt terug en dadelijk buiten tegen de bloem op, bijt boven in den spoor weder een dekseltje los, doet zich te goed aan het zoete vocht, vliegt opnieuw op en zet zich nu met de gewone drukte ineens op den spoor van eene andere bloem, om daar dezelfde bewerking toe te passen.

Na dien morgen had ik nog enkele malen gelegenheid, eenige kleinere hommels gade te slaan, die op dezelfde

bloemen werkten. Ze volgden allen den door de bloem aangewezen weg. Ongetwijfeld konden ze door hun geringere grootte dieper in de bloem dringen. Toch geloof ik niet, dat ze zich op die wijze van den geheelen honingvoorraad, die in iederen spoor geborgen was, konden meester maken. Waren ze spoediger tevreden? Of zou zoo'n overgebleven koningin, — gesteld, dat de eerstgenoemde hommelmel er zoo een was — intelligenter zijn?

Rotterdam.

J. G. ZÖLLNER.

TUSSCHEN BREEDEVOORT EN CORLE.

Natuursport staat bij velen niet hoog aangeschreven. Wanneer daar groote menschen — mannen — loopen bloempjesplukken, of met een netje kapellen nazitten, dan laten op zijn minst drie vierden der toeschouwers een flauwen, doch merkbaar spottenden glimlach om de lippen spelen.

Inderdaad zijn er dan ook veel natuurvrienden, die werkelijk niet alleen naar de afgelegenste en eenzaamste streken gaan botaniseeren, omdat daar den grootsten buit te behalen is, maar ook om uit het oog der medemenschen te zijn, wier hart voor de schoone schepping geheel anders gestemd is, dan het hunne. Nu stellen zich sommigen, die aan natuursport doen, wel eens wat belachelijk aan, als ze met overdreven drukte en »geleerddoenerij« rondschutteren en niet determineeren en verzamelen, omdat het zoo intressant is, doch omdat het zoo intressant staat, — als ze loopen met bussen en schetsboeken en kiektoestellen, waar een stel klare oogen voldoende zou zijn.

Neen, dat zijn de ware broeders niet. Maar ondertusschen zijn de toeschouwers geneigd, allen over denzelfden kam te scheeren.

Ook de echte broeder evenwel smaakt dikwijls geen onvermugd genot, als hij een uurtje in de levende natuur doorbrengt. Zoo'n uurtje verlengt zich al te licht tot twee uurtjes, tot een middagje... en het is en blijft, moest tenminste blijven: liefhebberij... daar de tijd tegenwoordig zoo kostbaar is.

Deze inleiding was enkel noodig, om den lezer goed te kunnen doen beseffen, dat het een voorrecht voor een natuurvriend is, zoo zijn werkzaamheden hem noodzaken met de natuur om te gaan; dan worden hart en geweten beide in rust gehouden.

En dat voorrecht nu heb ik mogen bezitten, toen ik onderwijzer was in Aalten en elken Zaterdag, via den hoofdcursus te Winterswijk, mijn ouderlijke woning te Corle bezocht en iederen Maandag naar Aalten terug keerde.

Om ongeveer zes uur ging ik van huis en had ten naaste bij anderhalf uur te wandelen. Ik heb toen menige herinnering opgedaan, welke me altijd bij zal blijven. Vooral nam ik zoo echt het kenmerkende der jaargetijden waar.

Midden in den winter was het volslagen donker, als ik van huis ging en begon het pas te schemeren, zoodra ik mijn einddoel bereikt had. Dan kon ik genieten van maneschijs en stergeflonker. Dan vertoonde zich het landschap vaak zoo Noordsch, zoo somber en toch zoo warm-gezellig, vooral wanneer de lucht zwaar bewolkt was en het een weinig had gesneeuwd.

Wat later in den tijd was ik elken morgen van een zonsopgang getuige. Eén tafereel heeft een onuitwischbaren indruk op me gemaakt. Er lag een dun laagje sneeuw, zóó dun, dat de eentonigheid van den bodem door ieder aard-